

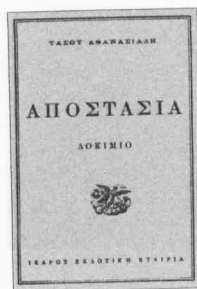
που έκριναν οι: Κ.Θ. Δημαράς (εφημ. *Το Βήμα*, 24/2/1946) και Άλκης Θρύλος (*Αγγλοελληνική Επιθεώρηση*, Μάιος 1946, τεύχ. 3, σ. 94), διατύπωνε τους λόγους για τους οποίους εγκατέλειπε τη λυρική πεζογραφία (την οποία προηγουμένως είχε υποστηρίξει με φανατισμό) και εγκαινίαζε το είδος της κλασικής μορφής, όπως αποτυπώνεται στους *Πανθέους* με επιτυχία. Η *Χαρισάμενη εποχή* (1948), πρώτο μέρος της σειράς, κρίθηκε από τους: Τ. Βουρνά (*Ελεύθερα Γράμματα*, Μάιος-Ιούνιος 1949, τεύχ. 5-6, σ. 229-230) και Γ. Χατζΐνη (*Νέα Εστία*, 1949, σ. 680-681). Παραθέτω απόσπασμα από την κριτική του Βουρνά:

[...] Η *Χαρισάμενη Εποχή* δεν έχει καμιά απόλυτα σχέση με τον ελληνικό λαό κι αποτελεί στην καλύτερη περίπτωση μια βιογραφία της μεγαλοαστικής μας τάξης που προικίζεται με προγόνους, πύργους, φαντάσματα και άλλα ηχηρά ευρωπαϊκά παρόμοια. Μέσα στις τριακόσιες ογδόντα τόσες σελίδες της, γίνονται άπειρες κοσμικές δεξιώσεις όπου κυρίες φιλολογούν, λόγιοι θεολογούν και... μητροπολίτες ερμηνεύουν το Φρόντ. Μια παντρεμένη απατάει τον άντρα της με τον ανιψιό του, ένας φέρελπις νεαρός εκβιάζει τους προϊστάμενους του και συγχρόνως αναλίσκεται σε πράξεις υψηλού ανθρωπισμού για να καταλήξει στο τέλος ένας αξιοσέβαστος επιχειρηματίας, ένα σωρό τέτοια “ψυχολογικά” κόντράστα προορισμένα να εξυπηρετούν μια αφελή διακοσμησητική του “μύθου”. Και για στόφα σ’ όλο αυτό το αδιαφόρητο υλικό, λίγη νεοελληνική ιστορία, λίγος πόλεμος, λίγη υψηλή φιλανθρωπία, λίγη “επανάσταση”, λίγη κατασκοπεία. Χωρίς να το θέλει κανείς καταφεύγει στις συγκρίσεις. Κοντεύουν δεκαπέντε χρόνια που ένας άλλος συγγραφέας, ο Κοσμάς Πολίτης, μας έδωσε τη βιογραφία της ίδια τάξης με την *Εκάτη* του. Ο κ. Αθανασιάδης αρκείται σήμερα να μας την περιγράψει. Ο Πολίτης όμως έκανε κάτι βαθύτερο και ανθρωπινότερο τότε: *Μας την αποκάλυψε. [...]*

Ελεύθερα Γράμματα, Μάιος-Ιούνιος 1949, τεύχ. 5-6, σ. 229-230

Πεζογράφοι της πρώτης μεταπολεμικής γενιάς

Στα χρόνια αυτά κυκλοφόρησαν τα πρώτα τους πεζογραφήματα καθυστερημένα, σχετικά με τους συνήλικές τους, ο Δημήτρης Χατζΐς (1913-1981) τη *Φωτιά* (1945) και ο Σωτήρης Πατατζΐς (1914-1991) τα διηγήματα

105

106

